

F. t. l. vedr. straffeloven og forskellige andre love

belt strafbarhed, hvorfor den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 2, ikke vil finde anvendelse ved retsforfølgning her i landet for sådanne lovovertrædelser, selv om forholdet også måtte være strafbart i gerningslandet. De danske domstole vil således i sager om seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring ikke være bundet af et eventuelt lavere strafmaksimum efter lovgivningen på gerningsstedet. Gerningsstedets straffemaksimum vil heller ikke være bindende i andre tilfælde, hvor der ikke gælder et krav om dobbelt strafbarhed.

På den baggrund foreslås den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 2, 2. pkt., ikke videreført.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10 a

Den foreslåede bestemmelse viderefører med visse ændringer den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a om rækkevidden af forbudet mod at pålægge ny straf for en handling, der allerede er pådømt én gang (jf. grundsætningen om *ne bis in idem*).

Den gældende bestemmelse vedrører straffedomme afsagt i den stat, hvor handlingen er foretaget (gerningslandet), og domme omfattet af reguleringen i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger eller i den europæiske konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager (jf. herved henvisningen i § 10 a til lov nr. 252 af 12. juni 1975 om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager).

Efter den gældende ordlyd omfatter forbudet ny »strafforfølgning«. Det foreslås at ændre dette udtryk til det mere nutidige udtryk »retsforfølgning«. Der er herved ikke tilsigtet nogen ændring af bestemmelsens anvendelsesområde.

Med det foreslåede *stk. 1* foreslås det mere generelt at beskrive rækkevidden af forbudet ved at henvise til straffedomme omfattet af Danmarks »internationale forpligtelser« om anerkendelse af straffedommes retskraft frem for ved at henvise til særligt opregnede konventioner mv.

Udtrykket »internationale forpligtelser« omfatter først og fremmest de konventioner mv., der er omfattet af den gældende bestemmelse. Med udtrykket vil bestemmelsen endvidere uden behov for ændring af § 10 a også komme til at omfatte andre internationale forpligtelser om anerkendelse af straffedommes retskraft, som Danmark i fremtiden måtte påtage sig. Udtrykket omfatter herudover tilfælde, hvor *ne bis in idem*-virkningen støttes på en folkeretlig sædvane.

Det foreslåede *stk. 2* viderefører med visse ændringer opregningen i den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a, stk. 1, af de tilfælde, hvor det som udgangspunkt er udelukket at pålægge straf i Danmark for forhold, der har ført til straffedom i udlandet.

I forhold til den gældende bestemmelse foreslås dette forbud udvidet til også at omfatte straffedomme afsagt i et andet land end gerningslandet (f.eks. i det land, hvor gerningsmanden er statsborger). Forbudet vil efter forslaget efter omstændighederne også omfatte domme, der er afsagt af internationalt anerkendte tribuner eller domstole, som er etableret ved en konvention mv., der ikke er tiltrådt af Danmark (f.eks. fordi Danmark ikke tilhører den kreds af stater, der ud fra deres geografiske tilhørsforhold har mulighed for at tiltræde konventionen).

For så vidt angår domme omfattet af reguleringen i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger eller i den europæiske konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager vil forbudet mod fornyet straf som anført følge af det foreslåede *stk. 1*.

Det foreslåede *stk. 3* indeholder en række undtagelser til princippet om udenlandske straffedommes *ne bis in idem*-virkning.

Med forslaget til *nr. 1, litra a*, videreføres den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a, stk. 2, litra a, hvorefter der trods en allerede afsagt straffedom i udlandet kan pålægges straf i Danmark for handlinger foretaget her i landet (jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 6).

I stedet for en henvisning til straffelovens § 6 foreslås det dog at formulere bestemmelsen således, at denne undtagelse fra *ne bis in idem*-virkningen skal gælde tilfælde, hvor den udenlandske straffedom vedrører handlinger, der anses for foretaget i den danske stat (jf. herved forslaget til straffelovens § 9 og § 9 a om lokalisering af lovovertrædelser). Den ændrede formulering tager sigte på at afklare den usikkerhed, der efter gældende ret knytter sig til spørgsmålet om, hvorvidt henvisningen til straffelovens § 6 skal forstås som omfattende den udvidelse af territorialprincippet, der følger af straffelovens § 9 om virkningsprincippet.

Med forslaget til *nr. 1, litra b*, videreføres den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a, stk. 2, litra b, hvorefter der kan pålægges straf i Danmark trods en allerede afsagt straffedom i udlandet for handlinger, der krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed og forfatning mv. (jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 8, nr. 1). Som følge af forslaget om at opdele straffelovens § 8, nr. 1, i to selvstændige be-